

Hun tog nogle af de Smaating, der laa paa hans Arbejdsbord, og lagde dem stille ned igen paa deres Plads efter at have betragtet dem et Øjeblik med Forelskelsens andagtsfulde Nysgerighed. Saa gik hun lidt omkring i Stuen, standsede hist og her og faldt i Tanker. I sin Trang til at være ham nær maatte hun røre ved alt, hvad der var hans. Idet hun kom forbi en gammel Slobrok, der hang paa Dørkarmen, strøg hun Haanden kærtegnende nedad den; ja da hun anden Gang kom den forbi, lagde hun Kinden ind til den og lukkede Øjnene for at indsuge den ejendommelige Lugt af hans Person, som hun — der før havde afskyet Tobakslugt — nu til Tider saa lidenskabelig længtes efter.

Men nu kom Trine ind igen, og Jakobe satte sig ned og skrev bag paa et Visitkort:

„Min Ven! Hvorfor ser jeg dig ikke? I tre Dage har du ikke været hos mig. Jeg venter dig i Aften. Jeg har saa meget at tale med dig om.“

Det var hendes første Brev til ham. Hun puttede Kortet i en Konvolut, som hun fandt paa Bordet, og skrev hans Navn udenpaa.

Saa saare hun var kørt, stødte Madam Olufsen med sin Stok i Sovekammergulvet ovenover for at kalde Trine derop til at afgive Melding. Den gamle Kone laa nu mest tilsengs. Efter Mandens Død var hendes Kæmpelegeme faldet sammen, og hun bevægede sig med Besvær. Dog havde hun ikke kunnet styre sin Nysgerrighed, da hun hørte en Fremmed tale nede i Forstuen, men var staaet op af Sengen og humpet hen til Køkkendøren for at lytte. Oppe bag Gadespejlet foran Salsvinduet fulgte hun nu den bortrullende Droske, indtil den forsvandt om Hjørnet ved Store Kongensgade.